

Publicerad 2009-05-31 14:34 av seriöst störd

Det här är sagan om en flicka och ett monster.

Det här är sagan om en flicka. Flickan var ganska värdelös på alla sätt. Hon var ful och äcklade folk omkring henne med sitt hängande huvud. Allt hon brydde sig om var sig själv. Och hon älskade att hata sig själv, fyfan vad hon älskade det.

Flickan var sådär fjorton år och jävligt osäker. Hennes osäkerhet ställde till det för hennes familj, hela hennes omgivning led av att hon var så jävla självdestruktiv men hon brydde sig inte. Hon njöt av att hata sig själv, ja, helvete vad hon njöt av det.

Flickan tittade sig ofta i spegeln. Hon gillade inte bilden. Så hon tittade lite till för att se om den blev bättre med tiden. Men allteftersom förvandlades spegelbilden och liknade mest en av spegelbilderna i kristallsalongen. Flickan kunde inte låta bli att se det, och hon grät mer och mer för varje gång, vilka floder hon grät.

Det flyttade in ett monster i flickan, men flickan såg inte hans huggtänder utan trodde att han skulle hjälpa henne. Monstret var bestämt och strukturerat, han hade en plan. - Allt löser sig om du går ner lite i vikt, viskade han. Flickan nickade och trodde på honom. Jag önskar att hon aldrig, aldrig hade trott på honom.

Maten på tallriken krympte mer och mer. Monstret lät inte flickan äta vissa saker som hon älskade att äta. Flickan grät och grät och ville inte längre, men monstret höll henne stenhårt. Han pushade henne hårdare och hårdare, skällde på henne när hon hade gjort fel men var aldrig nöjd. Flickan kämpade så mycket för att göra honom nöjd att hon inte insåg att han aldrig, aldrig skulle bli det.

Mamma och pappa upptäckte tillslut flickan när hon låg uppe på sitt rum och grät. De såg monstret ligga med sina håriga armar lindade runt flickan, men när de försökte dra ut henne stod hon emot. Hon trodde fortfarande att monstret skulle hjälpa henne. Och han smekte mjukt hennes panna, viskade att imorgon skärper du dig, imorgon äter du inget och allt blir bra.

Föräldrarna stod bredvid och såg allt detta, men de kunde inte hindra det. Monstret bodde redan på insidan av flickan. Han rev och slet i hennes inre, åt upp henne inifrån. Han fick flickan att slå sig själv, hata sig själv till och med mer än förut. Monstret fick henne att vackla när hon försökte gå själv och han borrade sig djupare in i hennes hjärna när hon försökte göra sig fri från honom. För någonstans började hon se att han var dum mot henne, det han gjorde hjälpte henne inte utan bröt bara ner henne mer och genomsyrade hennes blod. Men hon kunde inte fly.

Jag vet inte hur den här historien slutar. Monstret är starkt och flickan orkar inte kämpa emot. Flickan är svag, hon är det hon aldrig ville bli. Men någonstans, med hjälp av kämparglöd och uppmuntran, uppmuntran och kärlek kanske hon kommer ur det. Då kan hon gå frammåt, vända sig om en gång och spotta på monstret som ligger svältande på trottoarkanten.

Och sen är hon fri.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren seriöst störd med Poeter.se id #25341 innehar upphovsrätten